

Arrest

nr. 254 818 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 september 2012 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 17 september 2012 om internationale bescherming. Op 29 maart 2013 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 107 372 van 25 juli 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Verzoeker dient op 21 januari 2014 een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) wordt geannuleerd.

1.3. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 20 februari 2014 een derde verzoek om internationale bescherming in. Nadat hij deze meervoudige asielaanvraag op 28 februari 2014 in overweging neemt, beslist de commissaris-generaal op 28 oktober 2014 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 22 januari 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 223 251 van 26 juni 2019 bevestigt de Raad de intrekking van de status van subsidiaire bescherming.

1.4. Op 23 december 2019 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 20 januari 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest nr. 231 981 van 30 januari 2020 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.5. Op 8 december 2020 dient verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 28 januari 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Safed Sang (district Momand Agha, provincie Logar). U bent van Pashtoense origine. In Afghanistan zou uw moeder bij uw gehuwde zus en schoonbroer verblijven. Uw vader is al geruime tijd overleden. U verklaarde eerder dat uw twee oudere broers bij een verkeersongeluk om het leven kwamen. U werd meerderjarig op 21 maart 2014.

U diende in België een eerste asielaanvraag in op 17 september 2012. U verklaarde dat u Afghanistan was ontvlucht uit vrees voor de Taliban nadat ze hadden ontdekt dat u had meegewerkt met de lokale politie of "arbaki". Op 29 maart 2013 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de hoedanigheid van vluchteling geweigerd alsook de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing ging u op 24 april 2014 in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die in haar arrest van 25 juli 2014 een conforme beslissing nam en u eveneens de hoedanigheid van vluchteling alsook de subsidiaire bescherming weigerde. De asielinstanties hechtten geen geloof aan uw beweerde herkomst uit Mohammad Agha.

Op 21 januari 2014 diende u een tweede asielaanvraag in die op 24 januari 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd geannuleerd.

Zonder naar Afghanistan te zijn teruggekeerd, diende u op 20 februari 2014 een derde asielaanvraag in. U verklaarde toen dat u in uw eerste asielaanvraag uw verblijf in Pakistan verzwegen had. U zou sinds uw negende levensjaar drie keer naar Pakistan zijn gegaan om er te werken. U ging dan samen met uw neef, die een huis heeft in Peshawar, naar Pakistan. U keerde terug naar Afghanistan om uw moeder te helpen bij de oogst van o.a. ajuinen. U zou in totaal drie jaar in Pakistan hebben verbleven. Na uw laatste terugkeer zou u een drietal jaar in uw dorp hebben gewoond, alvorens u diende te vluchten uit vrees voor de Taliban, die hadden ontdekt dat u bij de "arbaki" was geweest. Opnieuw verbleef u in Pakistan/Peshawar, maar u zou er zijn moeten vluchten omdat de Taliban van Afghanistan samenwerken met deze van Waziristan. Vervolgens zou u gedurende een week naar uw zus in Afghanistan zijn teruggekeerd, alvorens Afghanistan definitief te verlaten, in 2011 of 2012. Bij uw derde asielaanvraag legde u een Afghaans identiteitsdocument (taskara) neer. Op 28 oktober 2014 kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Het CGVS stelde in de beslissing dat uw gebrekkige kennis van uw regio van herkomst deels kon worden verklaard door het feit dat u een tijdlang in Pakistan woonde. Anderzijds merkte het CGVS ook op dat u zeer onduidelijk was over de duur van de periodes die u in Pakistan zou hebben doorgebracht en dat u het nog steeds niet geloofwaardig maakte dat u in de jaren voor uw vertrek in Safed Sang woonachtig was.

Op 14 april 2017 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van een jaar wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Gezien dit nieuwe element in uw dossier werd u op 26 juli 2017 uitgenodigd voor een gehoor op het CGVS. U kwam niet opdagen voor dit gehoor. In een brief van 12 december 2017 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken een heroverweging van uw beschermingsstatus. U werd op 3 januari 2018

nogmaals voor een gehoor uitgenodigd door het CGVS. Deze keer was u wel aanwezig. U beaamde dat u door een rechtbank werd veroordeeld voor diefstal. Echter, u zei ook dat u dronken was op het moment van de feiten en dat niet u maar twee andere Afghanen deze diefstal pleegden. Daarom wenste u de subsidiaire beschermingsstatus te behouden. Verder herhaalde u dat u in Afghanistan de Taliban diende te vrezen, dit omdat u voor de arbaki zou hebben gewerkt. Ter staving van uw verklaringen legde u enkele documenten neer. Het ging om een attest van gevangenschap en een bericht van voorlopige invrijheidstelling. Het CGVS nam op 22 januari 2018 een beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. U ging hiertegen in beroep. Echter nam de RvV met het arrest van 26 juni 2019 een gelijkaardige beslissing. U diende geen cassatieberoep in.

Op 23 december 2019 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. U verbleef toen in het Centrum voor illegalen te Merksplas (CIM). U werd daar op 23 november 2019 naartoe gebracht nadat tijdens een controle door de Belgische autoriteiten bleek dat u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond. U verklaarde deze keer dat u een Afghaan bent maar dat u nooit in Afghanistan woonde. Uw ouders zouden in een vluchtelingenkamp in Sawabi, Pakistan verblijven. U legde geen documenten neer maar verwees naar de identiteitskaarten van uw moeder, vijf broers en twee zussen die moesten aantonen dat zij "Afghaanse vluchtelingen" zijn. U zou deze bewijzen al in 2016 aan het CGVS hebben voorgelegd, het CGVS zou weten dat uw familie in een kamp in Pakistan verblijft. U zei ook een broer te hebben in België die op 17 december 2019 een afspraak had met het Rode Kruis om de situatie van uw familie te bevestigen. U legde geen documenten neer. Op 20 januari 2020 heeft het CGVS uw vierde verzoek niet-ontvankelijk verklaard. U ging hiertegen in beroep. In beroep bracht u wel enkele documenten aan. Het betrof vier Proof of Registration kaarten, waaronder één origineel, meer bepaald de PoR kaart die de uwe zou zijn. Echter heeft de RvV uw beroep tegen de beslissing van het CGVS op 30 januari 2020 verworpen.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, heeft u op 8 december 2020 een vijfde verzoek om internationale bescherming ingediend. U herhaalt dat u eerder heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden. Zoals u al aangaf, bent u geboren en getogen in Swabi, Pakistan. U kan niet terug naar Pakistan waar uw familie nog woont maar waar Afghaanse vluchtelingen geen rechten hebben. U vreest ook een terugkeer naar Afghanistan, dit omdat u daar niemand kent. Overigens heeft u een broer die in België woont, meer bepaald K. B. (...). Eerder beweerde u nog dat die lang geleden bij een verkeersongeval het leven liet. U legt deze keer wel een document neer, namelijk uw originele Pakistaanse vluchtelingenkaart.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vierde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig

verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat u altijd in Pakistan zou hebben gewoond en niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u er niemand zou kennen, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw relaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Het CGVS merkte daarbij op dat u niet kon worden ingezien waarom u pas na een verblijf van zeven jaar en na drie eerdere asielaanvragen in België "de waarheid" omtrent uw verblijf in Pakistan zou vertellen. Alleszins had u daar, zoals uitvoerig werd beargumenteerd, geen afdoende verklaring voor. Bovendien legde u in het verleden al meermaals bijzonder onduidelijke en flagrant tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw herkomst en verblijfplaatsen voor uw komst naar België, wat maakte dat uw verklaring dat u altijd in Pakistan zou hebben gewoond en Afghanistan nooit zou hebben gezien, bezwaarlijk ernstig kon worden genomen.

Voorts kan worden opgemerkt dat u eerder geen enkel document neerlegde dat uw langdurig verblijf in Pakistan zou kunnen staven. Dit is zeer merkwaardig, daar u nu beweert dat u uw originele PoR kaart al sinds 2017 of 2018 in uw bezit heeft (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Dat u het blijkbaar onnodig vond dit stuk neer te leggen toen u zich een vierde keer vluchteling verklaarde (op 23 december 2019), is veelzeggend. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u dit document wel indiende in het kader van uw beroepsprocedure, en dat de RvV het al beoordeelde in het arrest van 30 januari 2020. Bijgevolg kan dit bezwaarlijk worden beschouwd als een nieuw element dat de kans dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt aanzienlijk vergroot. Integendeel, de RvV wees op het niet-authentiek karakter van de vier PoR kaarten die u neerlegde en kwam tot de slotsom dat u zich van "vervalste documenten" bediende.

Naar aanleiding van uw huidig verzoek herhaalt u dat u altijd in Pakistan woonde en legt u nog eens de PoR kaart neer die de RvV al heeft beoordeeld. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt evenwel niets aan de eerdere appreciatie van de asielinstanties en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid.

Wat voorts betreft uw verklaring dat u broer K. B. (...) ook in België woont, dient te worden herhaald dat u eerder altijd heeft beweerd dat uw twee broers, K. B. (...) en W. (...) genaamd, beiden kwamen te overlijden bij een verkeersongeluk toen u negen of tien jaar oud was. Hoewel het CGVS ook al aangaf dat de dood van uw broers evenmin kon overtuigen en uit sociale media veeleer bleek dat u en uw broers een band hadden met de hoofdstad Kabul (zie beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 januari 2018), rijst toch de vraag waarom u het verblijf in België van uw broer K. B. (...) jarenlang zou hebben verzwegen. Dergelijke vaststellingen bevestigen dat u de Belgische asielinstanties keer op keer tracht te misleiden.

Wat er ook van zij, in ieder geval is het zo dat in het dossier van uw broer A. K. B. (...) op 21 december 2018 eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd (zie beslissing in het administratief dossier). Daarbij werd vastgesteld dat K. B. (...) het ook al niet aannemelijk maakte tot zijn komst naar België in Pakistan te hebben verbleven. Veeleer bleken uit zijn verklaringen en profielen op sociale media sterke banden met Kabul, en werd besloten dat een hervestigingssalternatief in Kabul in zijn geval zeker niet als onredelijk kon worden beschouwd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van

30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral

damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Al in de beslissing van 22 januari 2018 motiveerde het CGVS op omstandige wijze waarom kan worden aangenomen dat u in Kabul over een redelijk vestigingsalternatief

beschikt. Daarbij stelde het CGVS onder meer vast dat u over de nodige capaciteiten beschikt om in Kabul aan de slag te gaan, werd gewezen op de opmerkelijke band die uw broers K. B. (...) en W. (...) met Kabul bleken te hebben en op het feit dat u zelf nooit een duidelijk zicht bood op uw precieze verblijfplaatsen voor u naar België kwam, wat het vermoeden sterkte dat u zelf minstens een tijdlang in de hoofdstad woonde. U brengt geen elementen aan die de eerdere vaststellingen van het CGVS zouden weerleggen. De vaststelling dat uw broer K. B. (...) in België is, doet niets af van de redelijkheid van een hervestiging in Kabul. Immers kan worden gewezen op de weigeringsbeslissing die in het dossier van uw broer genomen werd, en waarin meermaals gewezen wordt op het "aanzienlijk netwerk" in Kabul waarover K. B. (...) lijkt te beschikken. Verwacht mag worden dat u kan terugvallen op een deel van dat netwerk, waaronder mogelijks uw andere familieleden wiens huidige verblijfplaats gezien uw steeds wisselende en bedrieglijke verklaringen onduidelijk blijft.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 1, A (1) en (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève).

Met betrekking tot de door hem neergelegde documenten zet verzoeker het volgende uiteen:

"Verzoeker legde bij zijn huidig verzoek tot internationale bescherming zijn originele vluchtelingenkaart neer.

Het CGVS oordeelde als volgt:

"(...)"

Hierdoor acht het CGVS de bewijswaarde van zijn originele vluchtelingenkaart bijzonder relatief. Deze argumentatie volstaat duidelijk niet en men blijft in gebreke aan te tonen dat het wel degelijk zou gaan om een vals document.

Verzoeker legt zijn originele kaart neer.

Uit het administratief dossier en de COI "Afghanistan: Afghaanse vluchtelingen in Iran en Pakistan: documentatiefraude", blijkt het volgende:

"...

Een vertegenwoordiger van UNHCR Pakistan stelde tijdens een interview op 3 april 2017 met Cedoca in Islamabad (hoofdstad in Pakistan) in het kader van een Fact-finding missie dat de PoR-kaarten van geregistreerde Afghaanse vluchtelingen in Pakistan op heden moeilijk te vervalsen zijn. De gegevens worden opgeslagen in een nationale databank die beheerd wordt door de National Database and Registration Authority (NADRA). De PoR-kaarten bevatten biometrische data (Irisscan en vingerafdrukken) en persoonlijke gegevens en foto's van de personen in kwestie, volgens de vertegenwoordiger van UNHCR Pakistan.

...

Via UNHCR kan de echtheid en geldigheid van een PoR-kaart nagetrokken worden in de voornoemde databank op basis van het PoR-kaart nummer."

Men beschuldigt verzoeker zich te bedienen van vervalste documenten bij het voorleggen van deze documenten. Verzoeker legt bij huidig verzoek zijn originele kaart neer. Dit kan via een eenvoudige vraag gecontroleerd te worden, maar dit wordt geweigerd. Dat dit uiteraard geheel tegenstrijdig is en dat men geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Bovendien heeft men niet ontegensprekelijk vastgesteld dat het zou gaan om een vals document. Men veronderstelt enkel dat het document niet authentiek is en dat daarom het asielrelaas dat ermee samenhangt tevens ongeloofwaardig is.

Bovendien werd in het verleden reeds getwijfeld aan zijn verblijf in Afghanistan. Het feit dat verzoeker zijn volledige leven in Pakistan heeft verbleven, is zeer aannemelijk. Zijn familie verblijft tot op heden nog steeds in een vluchtelingenkamp.

Hij is destijds als minderjarige toegekomen in België. In het opvangcentrum waar hij verbleef, werd hem, door landgenoten, aangeraden om het feit dat hij als vluchteling in Pakistan verbleef, niet te vermelden. Hij zou op deze manier geen kans maken op het vluchtelingenstatuut omwille van het feit dat hij nooit in Afghanistan heeft verbleven.

Uit het administratief dossier kan niet afgeleid worden dat het CGVS enige actie heeft ondernomen of wel degelijk bijkomende informatie heeft opgevraagd m.b.t. de originele PoR-kaart die verzoeker heeft neergelegd. Nochtans blijkt uit de, door het CGVS bijgevoegde informatie, dat deze informatie kan opgevraagd worden aan de hand van het PoR-kaart nummer.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel en de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat verzoeker conform de regelgeving gehandeld heeft en volledige medewerking heeft verleend heeft.

Er dient aangenomen te worden dat er m.b.t. de originele kaart van verzoeker niets werd onderzocht. Nochtans blijkt uit informatie dat het CGVS zelf voegt dat informatie zeer eenvoudig kan opgevraagd worden door middel van het PoR-kaart nummer en dat de kaarten biometrische data bevatten om fraude tegen te gaan.

Dat het CGVS dan ook het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel flagrant schendt!

Men schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door enerzijds het UNHCR-dossier van verzoeker niet te onderzoeken en anderzijds door zelfs weigert om dit op te vragen! Men baseert zich slechts op een algemeen rapport en weigert hierover een individueel en grondig onderzoek naar te doen.

Dat hieruit duidelijk blijkt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoeker en dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Vervolgens schendt men eveneens het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitspraken en uitgaan van gedragingen van de verweerder.

Dat het feit dat verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, getuigt van een schending van het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel!

Het is dan ook onzorgvuldig van verwerende partij om geen individueel onderzoek te voeren naar de situatie en het dossier van verzoeker en de documenten die ter staving van zijn internationaal verzoek tot internationale bescherming zijn voorgelegd, niet grondig te onderzoeken en gewoon weg te schrijven door te verwijzen naar vorige verzoeken om internationale bescherming en de veronderstelling dat het om valse documenten zou gaan.

Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat de situatie in Kabul, het "zogezegde" intern vluchtalternatief van verzoeker, nog steeds ernstig is. De vele dodelijke slachtoffers blijken ook uit de nieuwsberichten.

Verzoeker kan dan ook niet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Hij verblijft ondertussen al enige tijd in Europa en zal ook hierdoor nog een extra doelwit vormen waardoor de vrees voor zijn leven nog erger is.

Dit alles maakt de kans aanzienlijk groter dat zijn leven in gevaar is en derhalve komt hij in aanmerking voor internationale bescherming.

Louter stellen dat de neergelegde documenten niet volstaan of er in dat land gemakkelijk frauduleuze documenten kunnen bekomen worden, is geen afdoende motivering. De verwerende partij moet motiveren waarom men geen geloof of belang kan hechten aan het asielrelaas in combinatie met de nieuwe stukken en dit baseren op een grondig en individueel onderzoek. Dat men de documenten minstens moet onderzoeken en niet met hypothetische stellingen tot afwijzing kan overgaan.

Verwerende partij dient aan de hand van deze nieuwe documenten immers het asielrelaas van verzoeker opnieuw en afdoende te onderzoeken!

Indien het CGVS twijfelt aan de authenticiteit van de neergelegde documenten, dienen zij dit te onderzoeken en te bewijzen, minstens elementen of argumenten aan te brengen waaruit ontegensprekelijk zou kunnen afgeleid worden dat er enige valsheid mee gemoeid is. De algemene situatie van eventuele corruptie in het land van herkomst is niet afdoende als motivatie!

Het feit dat men dit niet onderzocht heeft, maakt dan ook een flagrante schending uit van het motiveringsbeginsel. Het CGVS heeft de plicht elk dossier individueel en grondig te onderzoeken. Het CGVS heeft in het geval van verzoeker nagelaten dit te doen."

Vervolgens gaat verzoeker als volgt in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en in Kaboel in het bijzonder:

"Het CGVS stelt in zijn beslissing dat ondanks de dagelijkse bombardementen die plaatsvinden in Afghanistan, het risico voor de burgers desondanks wordt beperkt en er weinig burgerslachtoffers vallen.

De veiligheidssituatie is nog altijd zeer ernstig en verslechtert enorm, desondanks weigert verwerende partij hiermee rekening te houden.

Dit is onaanvaardbaar.

Gelieve in bijlage verschillende stukken te vinden van onafhankelijke mensenrechtenorganisatie(s) die dit bevestigen.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Verweerder stelt dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat er enige vrees of risico is indien hij dient terug te keren.

In casu wordt de veiligheidssituatie van Kabul onderzocht.

Doch de stelling van verwerende partij m.n. dat "geen uitzonderlijke situatie waar sprake is van willekeurig geweld dat dermate hoog is", gaat niet op. Integendeel zelfs want niets is minder waar.

Het onderzoek naar het land van herkomst resulteerde in volgende motivering:

"(...)"

Uit de informatie van het CGVS staat duidelijk te lezen dat de veiligheidssituatie sinds begin 2013 verslechterd is. Dat deze momenteel uiterst gevaarlijk is en gevraagd wordt onmiddellijk te stoppen met asielzoekers terug te sturen naar Afghanistan omwille van de levensgevaarlijke situatie.

Ook stelt het reisadvies dat de situatie in Afghanistan dermate gevaarlijk is en alle reizen moeten worden opgeschort. Een reisadvies is voor toeristische doeleinden, doch dit geeft zeker ook de situatie van een land, in casu Afghanistan, weer.

Ook in het nieuwe rapport waarover het CGVS beschikt ingevolge de situatie van Afghanistan wordt de gevaarlijke situatie beschreven.

"(...)"

Het leven van verzoeker is in gevaar indien hij dient terug te keren.

Bovendien wordt dit bevestigd door het rapport 2020-3, opgesteld door NANSEN.

Zij stellen dat Kabul nog steeds het doelwit is voor anti Government Elements (AGE's).

"(...)"

Dat Afghanistan nog steeds in staat van oorlog verkeert en de burgers dan ook internationale hulp nodig hebben. Bovendien heeft verzoeker steeds in Pakistan verbleven.

De mediaberichtgeving in bijlage spreekt voor zich.

Dat hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming en dat het onaanvaardbaar is dat verwerende partij dit weigert zorgvuldig te onderzoeken.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om af te reizen naar Afghanistan.

Dat er hier werkelijk een extreme vorm van geweld tegen de burgers gebruikt wordt en dat zij zelfs het slachtoffers zijn van executies hetgeen ook blijkt uit heel wat informatie.

Tot op heden blijven verschillende mensenrechtenorganisaties zich uitspreken over de schrijnende situatie in Afghanistan.

Bij terugkeer zou verzoeker ook een ernstig risico lopen en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij heeft steeds in een vluchtelingenkamp te Pakistan verbleven. Hij is gevlucht omwille van de bedreiging die hij ontving van de Taliban.

Het is flagrant onredelijk om hiermee geen rekening te houden!

Bovendien is de situatie zeer gevaarlijk in zijn land van herkomst.

Het onmiddellijke gevolg van de niet erkenning als vluchteling of het niet toekennen van de subsidiaire bescherming is dat men teruggestuurd wordt naar het land van herkomst.

Het artikel 3 EVRM biedt een absolute bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling."

Verder gaat verzoeker in op de definitie van 'vluchteling' in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en herhaalt hij dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Hij wijst erop dat de situatie in Afghanistan nog steeds gevaarlijk is en dat de Afghaanse autoriteiten er niet in slagen om de veiligheid van de burgers te garanderen. Hij haalt artikel 3 van het EVRM aan en wijst op de beschermingsplicht van elke staat ten opzichte van mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Hij wijst er verder op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal niet twijfelt aan zijn nationaliteit. Hij herhaalt dat hij in Pakistan geboren is en dat hij daar samen met zijn familie een PoR-kaart ontvangen heeft van UNHCR. De commissaris-generaal schendt volgens hem op flagrante wijze het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken wat de gevolgen voor hem zijn indien hij dient terug te keren naar Afghanistan.

Verzoeker meent dat in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat en licht dit als volgt toe:

"Dat verzoeker niet kan afreizen naar Afghanistan, aangezien zijn leven er in gevaar is. Er wordt verwezen naar Kabul als vluchtalternatief van verzoeker, doch hij heeft nooit in Kabul of Afghanistan verbleven.

Om te verwijzen naar het feit dat zijn broers vrienden "zouden" hebben met banden in KABUL, om aan te tonen dat verzoeker zich hierbij zou kunnen vestigen, is volledig naast de kwestie. Verzoeker kan onmogelijk bij elke persoon waarmee zijn broers bevriend zijn op facebook aankloppen om onderdak en bescherming te bekomen.

Ondertussen wordt Kabul voorgesteld als intern vluchtalternatief voor alle vluchtelingen uit Afghanistan. Eén stad kan deze toestroom aan mensen en vluchtelingen niet blijven dragen.

Wat zal er gebeuren als verzoeker wordt gerepatrieerd naar Afghanistan?!

Er zijn in hoofde van verzoeker dan ook objectieve redenen voorhanden om tot een gegronde vrees voor vervolging te kunnen besluiten.

Ook de subjectieve vrees voor zijn leven is bij verzoeker aanwezig.

Dat hieruit dus blijkt dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan."

Verzoeker stelt verder dat het voor hem onmogelijk is om de bescherming van Afghanistan in te roepen daar hij steeds als Afghaans vluchteling in Pakistan heeft verbleven.

Met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus laat verzoeker tot slot het volgende gelden:

"Dat de materiële motiveringsverplichting geschonden werd door het Commissariaat Generaal aangezien men verzoeker gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige uitgebreide uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan.

De bestreden beslissing laat na afdoende te motiveren waarom verzoeker ook niet de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Dat het CGVS afdoende dient te motiveren in zijn beslissing waarom verzoeker ook niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Bezwaarlijk kan men stellen dat uitgebreid wordt gemotiveerd waarom verzoeker eveneens het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd.

Indien men twijfelde aan de authenticiteit van de PoR-kaarten van verzoeker en zijn familie, had men dit kunnen navragen bij het UNHCR. Hij heeft steeds in een vluchtelingenkamp verbleven in Pakistan en heeft nooit eerder in Afghanistan verbleven.

Men stelt dat er voor verzoeker een vluchtalternatief bestaat, m.n. Kabul; ook daar is de veiligheidssituatie alles behalve rooskleurig. Bovendien heeft verzoeker nooit eerder in Afghanistan verbleven en kent hij niemand die hem daar kan opvangen hoewel het CGVS dit poneert en dit absoluut

ten onrechte. Men kan immers de facebookvrienden van de broers van verzoeker niet verplichten hem op te vangen en bescherming te bieden indien hij wordt gerepatrieerd. Men gaat er aan voorbij dat Afghanistan nog steeds in staat van oorlog verkeert. Ook de COVID-pandemie hakt er hard in. Hierdoor laait de strijd tussen de terroristische groeperingen terug op.

Dat de motivering van het CGVS m.b.t. de subsidiaire bescherming manifest ontoereikend is op dit vlak. Het CGVS is verplicht alle elementen te onderzoeken op zijn belang ten aanzien van zowel het vluchtelingenstatuut als het statuut van subsidiaire bescherming.

Men heeft echter nooit onderzocht of verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Dat het CGVS hier dan ook in gebreke is gebleven.

Het CGVS nam een negatieve beslissing m.b.t. het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker zonder evenwel na te gaan of hij in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut. Een verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan is hierbij niet voldoende!

Indien het CGVS van mening is dat de personen niet beantwoorden aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of zij eventueel in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Dat het CGVS hier in gebreke is gebleven en de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut heeft miskend.

Dat verzoeker minstens de subsidiaire bescherming nodig heeft.

Dit is het geval indien er:

"(...)"

Indien verzoeker dient terug te keren heeft hij schrik dat hij het slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert.

Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskend worden aangezien men geen afdoende motivering aangeeft waarom men verzoeker weigert.

Het CGVS heeft de plicht elk dossier individueel en grondig te onderzoeken. Het CGVS heeft in het geval van verzoeker nagelaten dit te doen.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Het is voldoende een risico te lopen om in aanmerking te komen voor het statuut. Dat dit in casu bij verzoeker het geval is.

Dat hij dan ook de subsidiaire bescherming nodig heeft."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift wordt de Nansen Note 2020-3 "Kabul als intern beschermingsalternatief voor personen met nood aan subsidiaire bescherming" als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 26 april 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) op de Raad een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan de "Country Guidance Note: Afghanistan" van EASO van december 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 1, A (1) en (2) van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek van verzoeker om internationale bescherming niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) de verklaringen die verzoeker aflegt betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat hij in het kader van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet en waaraan geen geloof werd gehecht, dat (ii) verzoeker eerder geen enkel document neerlegde dat zijn langdurig verblijf in Pakistan zou kunnen staven, dat (iii) verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek herhaalt dat hij altijd in Pakistan woonde en nog eens de PoR-kaart neerlegt die de Raad al heeft beoordeeld, dat (iv) de vaststelling dat verzoeker het verblijf in België van zijn broer K. B. jarenlang zou hebben verzwegen bevestigt dat hij de Belgische asielinstanties keer op keer tracht te misleiden en dat in het dossier van K. B. op 21 december 2018 eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd, en dat (v) verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming besloten heeft verzoeker de hoedanigheid van vluchteling alsook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde herkomst uit het dorp Safed Sang, gelegen in het district Mohammad Agha van de provincie Logar, en bijgevolg evenmin aan de vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. De Raad bevestigde deze beslissing en beoordeling in zijn arrest nr. 107 372 van 25 juli 2013. Verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming werd op 24 januari 2014 door de DVZ geannuleerd. Inzake zijn derde verzoek verklaarde verzoeker dat hij in het verleden zijn verblijf in Pakistan verzwegen had. Op 28 oktober 2014 kreeg verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. De commissaris-generaal stelde dat verzoekers gebrekkige kennis van zijn regio van herkomst deels kon worden verklaard door het feit dat hij een tijdlang in Pakistan woonde. Anderzijds merkte de commissaris-generaal ook op dat verzoeker zeer onduidelijk was over de duur van de periodes die hij in Pakistan zou hebben doorgebracht en dat verzoeker nog steeds niet geloofwaardig maakte dat hij in de jaren voor zijn vertrek in Safed Sang woonachtig was. Op 14 april 2017 werd verzoeker veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van een jaar wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. De commissaris-generaal nam op 22 januari 2018 een beslissing tot intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus. In het arrest nr. 223 251 van 26 juni 2019 bevestigde de Raad deze beslissing. In het kader van zijn vierde verzoek om internationale bescherming hield verzoeker voor altijd in Pakistan te hebben gewoond als Afghaans vluchteling en nooit in Afghanistan te zijn geweest. Op 20 januari 2020 nam de commissaris-generaal inzake dit verzoek een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) omdat er geen nieuwe elementen of feiten waren, noch door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De commissaris-generaal overwoog dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweringen altijd in Pakistan te hebben gewoond en nooit in Afghanistan te zijn geweest en dat verzoeker bovendien geen enkel document neerlegde dat zijn langdurig verblijf in Pakistan zou kunnen staven. In zijn arrest nr. 231 981 van 30 januari 2020 bevestigde de Raad deze beslissing en beoordeling.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van huidig (vijfde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker vasthoudt aan zijn eerdere verklaringen als Afghaans vluchteling in Pakistan te zijn geboren en nooit in Afghanistan te hebben gewoond. Verzoeker stelt niet te kunnen terugkeren naar Pakistan, waar zijn familie nog zou wonen maar waar Afghaanse vluchtelingen volgens hem geen rechten hebben. Tevens stelt verzoeker niet naar Afghanistan te kunnen gaan omdat hij daar niemand kent. Hij geeft aan dat hij een broer K. B. heeft die in België verblijft. Ter staving van zijn verklaringen legt verzoeker de originele Pakistaanse vluchtelingenkaart neer die hij reeds tijdens de beroepsprocedure in het kader van zijn vierde verzoek bij de Raad heeft neergelegd.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat u altijd in Pakistan zou hebben gewoond en niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u er niemand zou kennen, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw relaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Het CGVS merkte daarbij op dat u niet kon worden ingezien waarom u pas na een verblijf van zeven jaar en na drie eerdere asielaanvragen in België "de waarheid" omtrent uw verblijf in Pakistan zou vertellen. Alleszins had u daar, zoals uitvoerig werd beargumenteerd, geen afdoende verklaring voor. Bovendien legde u in het verleden al meermaals bijzonder onduidelijke en flagrant tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw herkomst en verblijfplaatsen voor uw komst naar België, wat maakte dat uw verklaring dat u altijd in Pakistan zou hebben gewoond en Afghanistan nooit zou hebben gezien, bezwaarlijk ernstig kon worden genomen.

Voorts kan worden opgemerkt dat u eerder geen enkel document neerlegde dat uw langdurig verblijf in Pakistan zou kunnen staven. Dit is zeer merkwaardig, daar u nu beweert dat u uw originele PoR kaart al sinds 2017 of 2018 in uw bezit heeft (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Dat u het blijkbaar onnodig vond dit stuk neer te leggen toen u zich een vierde keer vluchteling verklaarde (op 23 december 2019), is veelzeggend. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u dit document wel indiende in het kader van uw beroepsprocedure, en dat de RvV het al beoordeelde in het arrest van 30 januari 2020. Bijgevolg kan dit bezwaarlijk worden beschouwd als een nieuw element dat de kans dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt aanzienlijk vergroot. Integendeel, de RvV wees op het niet-authentiek karakter van de vier PoR kaarten die u neerlegde en kwam tot de slotsom dat u zich van "vervalste documenten" bediende.

Naar aanleiding van uw huidig verzoek herhaalt u dat u altijd in Pakistan woonde en legt u nog eens de PoR kaart neer die de RvV al heeft beoordeeld. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt evenwel niets aan de eerdere appreciatie van de asielinstanties en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Wat voorts betreft uw verklaring dat u broer K. B. (...) ook in België woont, dient te worden herhaald dat u eerder altijd heeft beweerd dat uw twee broers, K. B. (...) en W. (...) genaamd, beiden kwamen te overlijden bij een verkeersongeluk toen u negen of tien jaar oud was. Hoewel het CGVS ook al aangaf dat de dood van uw broers evenmin kon overtuigen en uit sociale media veeleer bleek dat u en uw broers een band hadden met de hoofdstad Kabul (zie beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 januari 2018), rijst toch de vraag waarom u het verblijf in België van uw broer K. B. (...) jarenlang zou hebben verzwegen. Dergelijke vaststellingen bevestigen dat u de Belgische asielinstanties keer op keer tracht te misleiden.

Wat er ook van zij, in ieder geval is het zo dat in het dossier van uw broer A. K. B. (...) op 21 december 2018 eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd (zie beslissing in het administratief dossier). Daarbij werd vastgesteld dat K. B. (...) het ook al niet aannemelijk maakte tot zijn komst naar België in Pakistan te hebben verbleven. Veeleer bleken uit zijn verklaringen en profielen op sociale media sterke banden met Kabul, en werd besloten dat een hervestigingssalternatief in Kabul in zijn geval zeker niet als onredelijk kon worden beschouwd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen of argumenten aanbrengt die deze pertinente analyse, die steun vindt in het administratief dossier, in een ander daglicht stellen of er op enigerlei wijze afbreuk aan doen.

Wat betreft verzoekers kritiek op het gebrekkige onderzoek van zijn originele vluchtelingenkaart, dient te worden benadrukt dat de Raad in zijn arrest nr. 231 981 van 30 januari 2020 heeft gemotiveerd waarom deze vluchtelingenkaart, die verzoeker reeds in het kader van zijn beroep tegen de beslissing inzake zijn vierde verzoek had neergelegd, geen afdoende bewijs vormt van zijn voorgehouden verblijf in Pakistan als Afghaans vluchteling. Verzoeker heeft tegen dit arrest geen cassatieberoep ingesteld zodat de beoordeling van dit element als vaststaand dient te worden beschouwd. Zoals in de bestreden

beslissing terecht wordt aangestipt, betreft het hier geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet. De kritiek hierop in onderhavig verzoekschrift is bijgevolg niet dienstig.

Voor het overige herhaalt verzoeker slechts zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn vorig verzoek, volgens dewelke hij zijn hele leven in Pakistan heeft verbleven en zijn familie er tot op heden in een vluchtelingenkamp verblijft, en de redenen waarom hij dit niet eerder heeft vermeld. Het betreft hier evenmin nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij ondertussen al enige tijd in Europa verblijft en dat hij *“hierdoor nog een extra doelwit (zal) vormen waardoor de vrees voor zijn leven nog erger is”* licht hij niet *in concreto* toe in welke zin zijn verblijf in Europa de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker, daargelaten de veiligheidssituatie in zijn voorgehouden regio van herkomst, over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten,

of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen.

High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Al in de beslissing van 22 januari 2018 motiveerde het CGVS op omstandige wijze waarom kan worden aangenomen dat u in Kabul over een redelijk vestigingsalternatief beschikt. Daarbij stelde het CGVS onder meer vast dat u over de nodige capaciteiten beschikt om in

Kabul aan de slag te gaan, werd gewezen op de opmerkelijke band die uw broers K. B. (...) en W. (...) met Kabul bleken te hebben en op het feit dat u zelf nooit een duidelijk zicht bood op uw precieze verblijfplaatsen voor u naar België kwam, wat het vermoeden sterkte dat u zelf minstens een tijdlang in de hoofdstad woonde. U brengt geen elementen aan die de eerdere vaststellingen van het CGVS zouden weerleggen. De vaststelling dat uw broer K. B. (...) in België is, doet niets af van de redelijkheid van een hervestiging in Kabul. Immers kan worden gewezen op de weigeringsbeslissing die in het dossier van uw broer genomen werd, en waarin meermaals gewezen wordt op het "aanzienlijk netwerk" in Kabul waarover K. B. (...) lijkt te beschikken. Verwacht mag worden dat u kan terugvallen op een deel van dat netwerk, waaronder mogelijks uw andere familieleden wiens huidige verblijfplaats gezien uw steeds wisselende en bedrieglijke verklaringen onduidelijk blijft."

Inzake de actuele veiligheidssituatie in de stad Kaboel, dient erop te worden gewezen dat verwerende partij op 26 april 2021 een aanvullende nota heeft neergelegd waarin zij refereert aan recente landeninformatie die bovenstaande analyse bevestigt. Verzoeker brengt zelf geen informatie of elementen bij die hier een ander licht op kunnen werpen. Door op te merken dat in de informatie waarop het CGVS zich beroept kan worden gelezen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doet verzoeker geen afbreuk aan de genuanceerde analyse van de commissaris-generaal, die als een geheel dient te worden gelezen. Verzoeker verwijst verder naar een reisadvies dat alle reizen naar Afghanistan zou afraden, doch laat na dit te voegen en erkent zelf dat dit slechts toeristische doeleinden dient. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Verzoeker citeert voorts uit het niet nader genoemde "*nieuwe rapport waarover het CGVS beschikt ingevolge de situatie van Afghanistan*" met betrekking tot de situatie in het jaar 2017, doch licht niet toe – en de Raad ziet niet in – wat de relevantie hiervan is in het licht van de veel recentere gegevens waarop hogere analyse van de veiligheidssituatie in Kaboel is gebaseerd. Verzoeker laat tevens na *in concreto* toe te lichten in welke zin het bij zijn verzoekschrift gevoegde rapport van Nansen afbreuk vermag te doen aan de objectieve informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst of de conclusies die hij hieruit trekt. Dat in Kaboel nog steeds doelwitten worden gevisieerd door "*anti-government elements*" (AGE's) en er zich extreme vormen van geweld voordoen waar ook burgers het slachtoffer van kunnen worden, wordt in voormelde analyse niet ontkend, doch kan in het licht van het geheel van de overwogen elementen en criteria niet volstaan om te besluiten dat burgers in Kaboel actueel een reëel risico lopen om door hun loutere aanwezigheid in deze stad het slachtoffer te worden van gebeurlijk willekeurig geweld.

Wat betreft de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in Kaboel, dient erop te worden gewezen dat de commissaris-generaal hierover reeds gemotiveerd heeft in zijn beslissing met betrekking tot verzoekers vierde verzoek om internationale bescherming en dat de Raad in zijn arrest nr. 231 981 van 30 januari 2020 heeft vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift ingediend tegen deze beslissing geen enkele poging ondernomen heeft om de relevante motieven te weerleggen of te ontkrachten. Deze beoordeling dient bijgevolg als vaststaand te worden beschouwd en verzoeker doet er geen afbreuk aan in zoverre hij thans in onderhavig verzoekschrift argumenten aanvoert die hij reeds in het kader van zijn beroep tegen de beslissing met betrekking tot zijn vorig verzoek had kunnen aanvoeren.

In de door hem op 30 april 2021 bijgebrachte nota waarin hij reageert op voormelde aanvullende nota van verwerende partij draagt verzoeker geen nieuwe elementen aan over de veiligheidssituatie in Kaboel of over de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in deze stad wat hem betreft. Waar hij erop wijst dat de VN zich heeft uitgesproken over de veiligheidssituatie in Afghanistan nadat een rapport van UNAMA stelde dat de toename van burgerslachtoffers het eerste kwartaal van 2021 hoger lag dan dezelfde periode in 2020, en dit ondanks de vredesgesprekken die reeds waren opgestart, laat hij na de betrokken informatie te voegen of de referentie ervan te vermelden. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige argumenten aanvoert tegen de in de bestreden beslissing opgenomen motieven met betrekking tot de redelijkheid van zijn interne hervestiging in Kaboel. Middelen moeten evenwel, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. Te dezen toont verzoeker niet aan dat de grondslag van zijn argumentatie in de op 30 april 2021 bijgebrachte nota met betrekking tot de redelijkheid van het interne vestigingsalternatief niet reeds bestond op het ogenblik dat hij het verzoekschrift heeft ingediend. Het door verzoeker in zijn nota van 30 april 2021 ontwikkelde middel is in deze mate dan ook laattijdig.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenfinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN